

מסורת הש"ס

דיני ממונות בשלשה

פרק ראשון סנהדרין

י"א.

עין משפט
נר מצוה

פז א ב מ"י פ"ד מהל'
קידוש החדש הלכה י'
הלכה יב:
פח ג מ"י שס הל' ה:
פט ד מ"י שס הלכה ו:
צ ה מ"י שס הלכה ז:
צא ו מ"י שס הל' ח:
צב ז מ"י שס הל' ט:

רבינו חננאל

[illegible]

בַּת קוֹל. יש אומרים שלא היו שומעין קול היוצא מן השמים אלא מתוך אותו קול יוצא קול אחר כמו פעמים שאדם מכה בכבא ושומע קול אחר היוצא ממנו למרחוק ואותו קול היו שומעין *לכן מקורין אותו בת קול: **מִפְּנֵי** הדרכים והנשרים. והוא דלא חשיב א' סימנין דלקמן משום דעל שנים מהן מעבדין וכלל הני אפילו אבד מהני מעבדין וצבירייתא דכסמון קדי גדיים וטלאים וגחלות שלא פגרו נמי לא חשיב להו משום דלהנך דכסמון אפי' אשנים מהם אין מעבדין עליו אלא שעושין אותו סעד עם אחד מג' סימנינס: **וּמִפְּנֵי** גזירות ישראל שנעקרו ממקומן. משום דהנך דיתבי דא"י אין צריך לעבר דאפי' האחרון דכמתיא פ"ק דתענית (דף י:) גבי שאלת גשמים ט"ו יום אחר החג כדי שיגיע האחרון שציראל לנהר פרת: **רִשְׁבִּי** "ג אומר חדש. הכא משמע דחדש סתם הוא חדש חסר וכן דפרק המדיר (כתובות דף עא.) גבי חדש מלא וחדש חסר איכא צדיקה וקשה דכסוף החולץ (יבמות דף מח: וסא) אמרינן ירח שלשים ימים וכן דפרק קמא דניזיר (ה. וסא) פריך ואימא שלשים דכתיב עד חדש ימים וי"ל *דלשון תורה לחד ולשון סתמים לחד א"י הכא ובהמדיר דקאמר ת"ק שלשים מוכחא מילתא דליקך תנא ד"ה חסר: (וע"ע תוס' כתובות עא. דף סא: רצו.)

לעקרא אנחנו מעלנו באלהינו ונושב נשים נכריות מעמי הארץ ועתה יהי מקוה לישראל על זאת ושכניה בן יחיאל מהיבא גמר לה מיהושע דכתיב ויאמר ה' אל יהושע קום לך למה זה אתה נופל על פניך חמא¹ ישראל אמר לפניו רבש"ע מי חמא אמר לו וכי דילמור אני לך הטל גורלות ואיבעית אימא ממשה דכתיב² עד אנה מאנתם ת"ר³ משמתו נביאים האחרונים הני זכריה ומלאכי נסתלקה רוח הקודש מישראל ואף על פי כן היו משתמשין בבת קול פעם אחת היו מסובין בעליית בית גוריה ביריחו ונתנה עליהם בת קול מן השמים יש כאן אחד⁴ שראוי שתשרה עליו שכניה⁵ (כמשה רבינו) אלא שאין דורו וכאי לכך נתנו חכמים את עיניהם בהלל הזקן וכשמת אמרו עליו הי חסיד הי עניו תלמידו של עזרא שוב פעם אחת היו מסובין בעליה ביבנה ונתנה עליהם בת קול מן השמים יש כאן אחד שראוי שתשרה עליו שכניה אלא שאין דורו וכאי לכך נתנו חכמים את עיניהם בשמואל הקטן וכשמת אמרו עליו הי חסיד הי עניו תלמידו של הלל אף הוא אמר בשעת מיתתו שמעון וישמעאל לחרבא וחבריהו לקטלא ושאר עמא לביזא ועקן סגיאן עתידן למיתו על עלמא ועל יהודה בן בבא בקשו לומר כן אלא שנמרפה שעה שאין מספידין על הרוגי מלכות ת"ר⁶ אין מעברין את השנה אלא אם כן ירצה נשיא⁷ ומעשה ברבן גמליאל שהלך ליטול רשות אצל שלמון אחד שבסוריא ושהה לבא ועיברו את השנה על מנת שירצה רבן גמליאל וכשבא ר"ג ואמר רוצה אני⁸ נמצאת שנה מעוברת תנו רבנן⁹ אין מעברין את השנה אלא אם כן היתה צריכה מפני הדרכים ומפני הגשרים ומפני תנורי פסחים ומפני גליות ישראל שנעקרו ממקומן ועדיין לא הגיעו יאבל לא מפני השלג ולא מפני הצידה ולא מפני גליות ישראל שלא עקרו ממקומן ת"ר¹⁰ אין מעברין את השנה לא מפני הגדיים ולא מפני הטלאים ולא מפני הגזולות שלא פירחו אבל עושין אותן סעד לשנה כיצד רבי ינאי אומר משום רבן שמעון בן גמליאל מהודיעין אנחנו לגזולין רכיבין ואימריא¹¹ דערקין וזימנא דאביבא לא מטא ושפרת מילתא באנפאי ואוסיפית על שתא דא תלתין יומין מיתבי כמה¹² עיבור השנה ול אומר חדש אמר רב פפא ירצו חדש רצו שלשים יום תא חזי מאי איכא בין תקיפאי

במזומנין לה. שהזמין הנשיא מצעבר: **השכימו לי.** מחזר ז' לעליה המיוחדת לישיב בה בית דין: **ולא לעבר שנה** עליוס. להטקס עמס עכשיו: **אלא ללמוד.** תורה מכס היאך תעשו: **מחמת כיסופא הוא דעבד.** שלא יכירו מי היה הטולה שלא ברשות וילבינו פניו: **שזיערם לאנא.** שאכלת השום ונדף הריח: **חם ושלום.** שאל השום צדאי לזית מדרשו אלא כדי שולח להלצין פניו של מאוכל האם יאחמי כדי שילא כולם ולא יבינו מי הוא: **ממשואל הקטן.** כדלחמרמן: **אנחנו מעלנו.** והוא לא שאז נכרית והכנים עצמו בכלל שלא להלצין פניהם: **מיהושע.** ממעשה דיהושע שלא רצה הקדוש צדוק הוא לגלות לו מי הוא החוטא וההכנים את כולן בכלל שנאמר טעא ששראל צממשה דקין: **דילטור.** רכיל: **מאנאם.** כולן בכלל והרי כולן לא ילאו ללקוט אלא מקמט דכתיב (שמות טו) ילאו מן העם ללקוט וגו': **משמחו נביאים יו.** משום שמואל הקטן נקט לה הכא: **אף הוא.** הוכיח סופו ששרתה עליו שכניה שנתנבא צממשה שמתחו: **שמעון וישמעאל להרצא.** רשציג הנשיא ורבי ישמעאל צן אלישע כ"ג יהרגו צחר: **וחציריו.** כגון ר"ע ורבי חנניא צן תרדיון: **לקטלא.** לשאר מיתות ר"ע צמסקרות של צדוק צפרק הירואה (צרכות דף טא): **ר' חנניא** צשריפה צמסכת ע"ז (דף יט). **לומר קן.** אותו הסדר: **אלא שאין מפעידין על הרגוי מלכות.** מפני יראת המלך מיהרו לקבצין: **ליטול רשות.** לדבר על עסקי ציצור: **מפני הדרכים.** שנתקלקלו צימות החורף ומפני הגשמים^ט ועדיין לא נתקנו ולא יוכלו עולי רגל לצא: **תנורי פסחים.** שזולין צהם פסחיהם ונמוקו צגשמי החורף וצריכין חמה להצטייב: **ומפני גלויות ישראל.** צני הגולה הרחוקים וגשמע לציט דין שנעקרו ממקומן עלותו לרגל לעשות פסחיהם ועדיין לא הגיעו שאס לא יעצברו^ז לא ירגילו לצא צפסח: **לא מפני השלג.** שלא יחדלו צך מלצוא: **גדיים וטלאין.** שהן דקין אלץ מעצדין עליהן כדי שיגדלו ויעשו מהם פסחים שהרי יכול להקציב קטנים: **גזולות.** שצריכין לקיני יולדות שצכל א"י וכן וצין חצות שכולן משהין קייניהן עד עלותן לרגל אעפ"י אין מעצדין על כך שיוכלו להציא צני יונה שצשרים כשהם קטנים: **אבל עושין אותם סעד.** סייג וסמך לדצריהם לעבר אלף השנה אס צריכה לעבר מפני א' מן הדצרים שמעצדין עליהן כגון על האצבי ועל פירות האילן ואמרי' לקמן על שמים מהן מעצדין ועל א' מהן אין מעצדין הללו גדיים וטלאים וגזולות נעשו סעד ונצטרפיין לאחד מהן ומעצדין: **ווימנא דאציבא לא מטא.** והוא אחד מן הסמינים שמעצדין עליהם כדלקמן: **חדש.** כיט ימים: **מחזי**

(א) וברכות כח: ג) (אמן) (ב) סוטה
ממ: ויחל: ט) ויחל: טו סוטה
ממ: (מפתחה טז סימן)
(ד) וברכות טז: א) ס"א
היה רש"ל דע (אמן)
היה רש"ל מוקד וזו מעט
הטעם מ"מ הרמז"ס בפרק
י' שביע' טעמיה פרוק
מבן טעמיה כדלמטה
לפניו וי"ש פירושו וזו
בליקוט פירש' שאלה וזו
המקור העתיק משה וזו
סוטה כח: ויבני' קלד.
המקור והמקור והמקור
כ"ב פירש' מלחמ' טעמיה
והמקור משה רבינו וזו
לע' בלחמ' דר' משה וזו
פרק י"ד לחמ' משה
רבינו, (ו) עריות טז: א'
(מפתחה טז סימן)
(ז) ע"ש, (ח) (מפתחה טז, ט)
של דע דעקדן כ"ב מרגוס
של דע דעקדן כ"ב מרגוס
ט"ז י"ד ר"מ טעמיה
דעקדן, (י) ר"מ טעמיה
כ"ב י"ד ר"מ טעמיה
ט"ז, (כ) י"ד ר"מ טעמיה
ט"ז, (ל) י"ד ר"מ טעמיה
ט"ז, (מ) י"ד ר"מ טעמיה

תורה אור השלם

1. וַיֵּצֵא שְׂכֵנֵיהֶן בֶּן יִחְיָאל
מִבְּנוֹ עֲלִים יִרְמְיָאֵל לְקָרְאָהּ
אֲבוֹתָהּ מַעֲלָה וְיִרְמְיָאֵל
וַיִּשָּׁב נָשִׁים וְנָרְיָהּ מִמַּעֲמִי
הָאָרֶץ וַעֲתָה יֵשׁ מִקְדָּה
לְיִשְׂרָאֵל עַל זֹאת.
- עזרא י ב
2. יִרְמְיָאֵל הָאֵל הַדֹּשֶׁעַ
סָפַר לִי לְמֹדַת זֶה אֶתָּה
נָפַל עַל פְּנֵיהֶן; חָטָא
שִׁירְיָאֵל וְגַם עֲבָרָה אֵת
בְּרִיתֵי אֲבוֹתֵינוּ וְיִרְמְיָאֵל
וְגַם לִקְחוֹ מִן הַדְּהָרִים וְגַם
נָגְבוּ וְגַם חָטְאוּ וְגַם שָׁמוּ
בְּלִלִים: הַדֹּשֶׁעַ ז' י א
3. יִרְמְיָאֵל הָאֵל מִשְׁהָ עַד
אֶתָּה מֵאֲנָתָה: לְשֹׁמֵר
מִצְוֹתַי וְתוֹרָתִי:
- שמות טו כח

גליון הש"ס

גמרא וכשמת אומרים
עליו. כעין זה צברנות דף ו
ע"ב וצרכינו יונה
סס: תוספות ד"ה בת
קול וכו' לבד קורין אותו
ב"ה. עין תוי"ט פרק ט"ז
משנה ו דיבמות:
ד"ה תרשב"ג וכו' וי"ל
דלשון תורה לחוד. עין
מענין דף כט ע"א צרש"י
ומוספות סס:

מוסף רש"י

כמה עיבור השנה. ימי
אדר הראשון שאותו עושין
עיבור לשנה (ר"ה יט:).

ללא הגיעו אבל לא מפני השלג ולא מפני הצינה ולא מפני גליות שלא נעקרו ממקומן]. וסוגיא כי הא דת"ר משום רשב"ג מהודעין אנחנא לכון דגוזליא רכיכין ואמריא דעדקין וזימנא דאביבא לא מטא שפרת מלתא